

drag. Provsten, der dengang endnu befandt sig i sit Sovekammer, havde herfra opsnappet enkelte af Konens Ord, saa Datterens Meddelelse blev forsaavidt kun en Bekræftelse paa, hvad han forud havde anet.

For Enden af Alleen nærmede sig en Person i lys Sommerfrakke og med stiv Straahat — Hjælpelærer Johansen.

Da Provsten fik Øje paa ham, standsede han og raabte ham utaalmodigt imøde:

„Hvad er der nu paafærde?“

Hr. Johansen blottede sit krøllede Hoved, standsede i fire Skridts Afstand, bukkede og sagde:

„Undskyld, Deres Højærværdighed — jeg har en Barnefødsel at tilmelde Kirkebogen.“

„Naa, ikke andet! Hvorfor kommer De i den Anledning listende, som om der var sket en Ulykke? ... Hvis Barn er det?“

„Pigen Mette Andersens.“

„Ja saa. Igen en Pige! ... Ja naturligvis! Letfærdighed og Udsævelser paa alle Kanter! Frigørelse for alle Baand — det er jo Tidens Løsen!“

Hjælpelærer Johansen saae nedad og derpaa ud til Siden med et uroligt Blik. Han var ikke ganske sikker paa, til hvem disse Ord sigtede; og han havde for Tiden selv en noget belastet Samvittighed i Henseende til det berørte Punkt.

„Jeg haaber“ — vedblev Pastoren strengt — „at De, Hr. Johansen, alvorligt optugter Børnene i Pligtens Bud. Det er i vore Dage, da Tøjlesløsheden prækes som Lære paa alle Torve, mere nødvendigt end nogensinde. Se ikke gennem Fingre! Troidene skal tæmmes!“

„Jeg tror at turde siges Deres Højærværdighed, at jeg i den Henseende har bestræbt mig efter yderste Evne. Jeg har netop særlig omhyggeligt søgt at indskærpe Børnene Pligtbudene. Men—n ... hm! ... det er jo det gode Eksempel, det fornemmelig her kommer an paa. Det slette Eksempels Magt er desto værre netop paa dette Punkt saa overordentlig stort.“

„Javist — naturligvis!“ svarede Provsten og betragtede Hr. Johansen med let Overraskelse. „Men hvad tænker De nærmest